

2n Premi

Títol: “Una història d’amor”

Autor/a: David Creus Grifol

UNA HISTÒRIA D'AMOR

Ella.

Cada matí es feia les mateixes preguntes quan es mirava al mirall mentre resseguia la part superior del llavi tot buscant algun pèl desafiant: Seran sempre tan atrevits els pèls? A algú se li haurà acudit inventar una mena de pinces intel·ligents que, no només no causin dolor sinó que els detectin i fulminin automàticament? Seria un bon negoci després posar-les a la venda? I si fos així, seria descabellat – quina ironia aquest verb! – no esperar massa per anar a registrar-ne la idea en forma de patent?

Aquests interrogants l'intrigaven i, quan els deixava anar en veu alta, no li quedava altre remei que acabar pensant que si algú l'escoltés, li robaria precisament aquest enginy o bé li recriminaria que els diners l'obsessionen, cosa que la preocuparia encara més.

Aquell dia però, l'auto-interrogatori no va durar massa. Tenia la intuïció que seria un dia extraordinari. Estava convençuda que veuria en ple moviment un dels motius pèls que havia volgut ser pagesa: els seus primers gira-sols. Ho presagiava. La il·lusió no l'havia deixat dormir massa, havia de fer quatre coses abans i no volia fer tard. Aquell dia no.

EII.

Cada matí també es feia preguntes quan es mirava al mirall mentre s'afaitava: Els pèls que li sortien en els lòbuls de les orelles i cada cop en més abundància, tenien relació amb què amb el temps en tenia menys en la part inferior del cos, concretament en el sec de les cames? Per alguna raó inexplicable les dos parts del cos estaven connectades? Li passaria el mateix quan ja no tingués les cuixes 'poblades'? Aniria llavors aquesta 'ara encara cabellera' a les fosses nasals per exemple?

Aquests interrogants el desesperaven i, quant més li costava allunyar-se'n, no li quedava altre remei que acabar pensant que era un clar símptoma que l'edat passava factura, cosa que el preocupava encara més.

Aquell dia l'auto-interrogatori va ser com de costum. L'esperava la rutina diària, havia dormit plàcidament i, tot que no necessitava ser puntualíssim, tenia clar que la inspiració va lligada a la feina i l'esforç - si en algun moment ho oblidava, recorria a imaginar-se Van Gogh guaitant-lo des d'un quadre - i volia arribar ben d'hora al seu estudi del 3r pis. Com sempre.

Ella i ell.

L'atzar va fer que aquell dia esdevingués el primer en què van creuar mirades 'interessades'. Bell-lloc d'Urgell no era massa gran i inexplicablement no hi havien coincidit pràcticament gens. Les seves generacions eren ben diferents i les seves amistats no tenien res en comú.

Ella havia canviat la seva ruta i passava per carrers que creia la farien anar més ràpid, carrers que Ell observava des del seu lloc de treball i coneixia com el palmell de la seva mà, sovint 'guarnida' amb restes de pintura de multitud de colors.

Tot i la pressa, Ella va aturar-se i va alçar el cap. Pressentia que algú l'estava contemplant. Vestia amb la seva granota 'de treball', verda i amb més d'un pedaça, cicatrius de feines agrícoles que ja feia temps acumulava.

Amb la calma, Ell va apropar-se a la finestra i va baixar el cap. Intuïa que algú l'inspiraria. Duia també una granota 'de treball' però era blava - aquest color li aportava tranquil·litat - i la única senyal destacable que s'hi veia era el desgast del pas del temps.

L'estona en què pràcticament no van pestanyejar, va ser tan llarg i intens que mai no l'oblidarien. Va acabar-se bruscament però. A Ella la va 'despertar' el clàxon d'un cotxe d'un conductor amb poca paciència. A Ell, l'estat catatònic que havien compartit, se li esfumà amb el xiulet de la cafetera.

Durant uns quants dies van intentar coincidir a la mateixa hora. Primer només es miraven, després es somreien i saludaven tímidament amb la mà i, finalment i a la vegada, van atrevir-se a dir-se alguna que altra cosa, converses que més endavant reconeixerien els havien resultat banalitats però que esperaven amb desfici encara que els fes cridar més del compte.

L'enamorament mutu va anar creixent encara més el dia que per fi van trobar-se cara a cara. Va ser de casualitat - gairebé de pel·lícula! - i mentre anaven 'de compres'. Ella necessitava algun sabó que fos desengreixant i a Ell se li havia acabat justament el dia abans. Van agafar el mateix recipient en el mateix moment. Les seves mans van tocar-se per primer cop i, a la coincidència, se li van sumar idèntiques paraules sense aixecar la veu: "Ai! Perdona!". Quan simultàniament van enretirar ràpidament les mans, el sabó va caure irremeiablement. El cop de cap que van fer-se en anar a recollir-lo del terra a la vegada, va ser el preludi d'una gran riallada, d'un seguit de disculpes, d'un cafè de més de dues hores al bar de la cantonada i d'un trobada rere una altra trobada.

Foren parella durant molts anys i mai no van confessar-se que la trobada fortuïta 'a la recerca del sabó' en realitat va ser una mica provocada. Els bonys que van fer-se en topar foren el preu de no sincerar-se i segur que en més d'una ocasió van pensar que, vist el futur que conjuntament els esperava, es tornarien a abonyegar el cap si resultés necessari.

La pagesia.

Ella era filla, neta, besneta... 'de pagès'. Tenia l'esperança - així li va explicar a Ell quan li va resumir la seva vida - que si algun dia tenia descendència, també volguessin dedicar-se 'a la terra' i diguessin, orgullosament, que eren fills o filles 'de pagesa'. Ben fort i sense cap mena de remordiment, donant prestigi a un ofici i a una manera de ser, de pensar i de sentir ben peculiar. A casa havia escoltat de ben petita i en moltíssimes ocasions el rodolí que hi havia gravat 'a la fusta' i a l'entrada de la casa pairal: "Amb pa i vi es fa camí".

Ell era membre d'una família plena d'artistes. Havia viscut envoltat de pintura, música, escultura, literatura... En definitiva, d'Art. A Ella li va descriure amb tot detall les obres que guardava i per les que tenia més estima. Ja no pensava amb tenir descendència però va manifestar-li que, temps enrere, quan hi donava toms perquè, sovint, el fet de ser artista va lligat a pocs recursos, s'imaginava com un bon pare. Així de senzill. Al rebedor de casa també hi tenia un gravat però amb un altre proverbi: "Amb molta gana no hi ha pa dur".

Varen descobrir que els unia el camp i tot allò que hi neix i hi creix. En Ella era d'esperar i en Ell ho varen descobrir plegats quan, el primer cop que Ella va visitar el seu estudi, va fer que s'adonés que, en la majoria dels seus quadres, hi havia elements més aviat 'naturalistes'. Bé, Ella en va dir "reals com la vida mateixa". Mai fins aquell dia Ell ho havia sospesat detingudament, cosa estranya tal i com era. Sempre havia gaudit recreant el seu entorn i, quan van tots dos convenir que no era per preocupar-se, van riure una bona estona quan exclamaren altre cop a la vegada: "Coses de l'edat!".

No van casar-se mai però van viure en parella per sempre. La felicitat superava en escriure els moments dolents que, com totes les famílies, arriben tot i no demanar-los, tot i mirar d'esquivar-los. Les seves professions eren dures però es complementaven i en definitiva compartien que - des de la pagesia, Ella, i des de la pintura, Ell - el seu dia a dia era una aventura perquè es dedicaven a la seves passions, passions que respectiva i literalment donaven o recreaven fruits. A manca de fills i filles, hi podia haver alguna cosa més especial?

La torre groga.

Va ser la seva primera casa. La van pintar del color predominant dels gira-sols. Es podria dir que aquests, de fet, van ser els culpables de la seva relació. Estava clar que a Ell li encantaven i - confidència que va fer-li a Ella més endavant - recordava sovint com girava el cap com un d'ells quan, des de la finestra del seu estudi, esperava veure-la passar. Sempre havia volgut tenir una llar groguenca, idolatrava Van Gogh i recordava que el temps que aquest va viure amb Gauguin, van tenyir la seva llar del color 'de la lluminositat'. Irònicament fou per estar i crear acompanyats. Per no sentir-se sols.

Ella va canviar la seva rutina el dia que va decidir anar a veure com es tombaven els gira-sols. A Ell li confessà que, a l'inici de la seva relació, sempre va dur la mateixa granota 'de treball', la que a partir de llavors seria 'la de la sort'. Des del dia que el va conèixer, els pedaços que la feien única van passar de ser cicatrius a ser insígnies. Fins i tot va reconèixer que, en més d'una ocasió, va imaginar-se en un conte ben diferent a l'escoltat en la seva infància, un conte amb una versió més moderna, la d'un príncep que la besava i de la granota en sorgia Ella, la princesa.

Durant molts temps es van fer altres confessions. Van superar tot d'entrebancs. Els propis de les seves feines, és clar, però també molts altres més aviat personals. Quan es sentien malament tenien una mena de teràpia de grup que els funcionava. Tots dos i la Pipa – quin altre nom podia tenir la seva gossa! – anaven a seure davant d'un dels seus camps, miraven el resultat i la inspiració del seu esforç i es deien en veu alta: "No ens preocupem més. Tot passarà. És la vida".

Els últims anys precisament de la seva vida els van passar serenament compartint confidències i complicitats. Casa seva s'havia convertit en una mena de refugi de persones que buscaven un lloc per tenir ben presents les tradicions de la pagesia. Eines i materials que havien col·leccionat 'adornaven' el que explicaven per, en definitiva, salvaguardar qui eren i d'on venien. Quan no era possible, hi ajudaven els quadres, representacions artístiques d'un passat que pensaven mai no s'hauria de diluir. Senzillament era la seva història d'amor, entre ells i 'per la terra'.

Avui en dia encara es pot visitar la seva finca. Quan s'hi entra, un gravat 'en relleu' et dona la benvinguda. En aquest hi son Ella, Ell i el 'pa', que hi perdura com a record dels seus avantpassats i gravats familiars: "A falta de pa, aixeca el cap i admira el sol".